

Introductie van bestuurslid Evert-Jan de Groot

door Evert-Jan de Groot

Mij is gevraagd als kersvers bestuurslid een introductie te schrijven voor de Kroniek. Toen ik in eerste instantie mijn zoveelste versie van mijn levensloop aan het opschrijven was, besloot ik om dat nu eens simpel te houden. Na in 1988 te zijn geboren in het ziekenhuis van Deventer, in de regio Zutphen te zijn opgegroeid, vervolgens piano te hebben gestudeerd aan de conservatoria van Amsterdam en Utrecht en aan de Universiteit Utrecht wijsbegeerte, woon ik inmiddels meer dan tien jaar in Utrecht. Sinds een aantal jaren ben ik werkzaam als (solisten)repetitor bij de NTR ZaterdagMatinee en De Nederlandse Reisopera. Naast natuurlijk vele incidentele klusjes, werk ik inmiddels soms ook als

(assistent)dirigent. Mijn sociale leven heeft voornamelijk vorm gekregen door in vele (studenten)orkesten hoorn te spelen. Daar heb ik in de loop van de jaren de meeste vriendschappen aan overgehouden.

De motivatie om mij beschikbaar te stellen voor het bestuur van dit genootschap heeft wel met de periode van reflectie te maken die door Corona is ingegeven. Steeds meer probeerde ik in deze periode tot de essentie te komen. Wie wil ik zijn, wat zijn echt belangrijke zaken in mijn leven, welke schrijvers, sprekers en componisten spreken

mij nou echt aan? Wat muziek betreft is daar wel een duidelijk lijstje uit gekomen.

Op de piano zijn daar Bach, Chopin en Beethoven met moderne uitstapjes naar Messiaen en Ligeti. De viool, die ik sinds Thijl2018 - *by far* het meest bijzondere operaproject uit mijn leven - mij eigen aan het maken ben, reserveer ik geheel voor Bach en dan eigenlijk alleen de tweede partita. Op de moderne hoorn is daar Richard Strauss met zijn vele orkestfragmenten en het eerste hoornconcert.

En dan bij directie, een vaardigheid die ik ook elke dag onderhoud, is het duidelijk Wagner met de gehele Ringcyclus.

Waar het mijn vak als repetitor betreft zijn het de opera's van Mozart, Strauss en Wagner die de kern vormen. En als Wagner zo'n groot deel van deze muzikale kern uitmaakt, waarom dan ook niet het commitment aangaan en de vraag om een nieuw bestuurslid niet positief beantwoorden? Zeker gezien ik destijds van mijn bestuurslidmaatschap bij het Utrechtsch Studenten Concert zeer had genoten.

Wagner; muzikaal en filosofie

De fascinatie voor Wagner is overigens niet alleen muzikaal. Sinds ik 'Wagners Ring and it's symbols' van Robert Donington gelezen heb, is mijn interesse ook filosofisch van aard. De extremiteit van Wagners geest heeft hem ook bewust, dan wel onbewust een inzicht gegeven in de meest fundamentele vraag van alle: wie zijn wij? De manier waarop Wagner dit met name in de Ring-cyclus uitwerkt is ongeëvenaard en, zoals Donington laat zien, op een fascinerende manier te analyseren met behulp van dieptepsychologie, in het bijzonder de ideeën van Jung.

Het plezier van het gaan naar concerten en opera-uitvoeringen is gaandeweg de training van mijn gehoor - dat inmiddels scherper is dan die van de meeste dirigenten - minder geworden. Ook gezien dat ik zoveel mensen in het wereldje ken die om een oordeel vragen, welk oordeel eigenlijk zelden louter positief is. Sinds Corona vraag ik mij dan ook helemaal af waarom ik daar eigenlijk nog naartoe

zou gaan. Het beluisteren van opnames, anders dan voor zelfstudie, doe ik inmiddels eigenlijk ook niet meer. Misschien moet ik eens over de randen van mijn klassieke bubbel gaan kijken, zeg ik steeds vaker in mezelf, waar het om luisterervaring gaat (wat betreft het maken van muziek is er overigens geen fijner, uitdagender genre, mijns inziens). Maar voor Wagner wil ik de uitzondering maken en zoveel mogelijk de producties in eigen land en hier en daar in het buitenland bezoeken.

Het wederom zitten in een bestuur voelt overigens als thuiskomen. Het is zo heerlijk om dingen te kunnen regelen en die zaken dan simpelweg te kunnen afstrepen. In mijn werk is dat eigenlijk nooit het geval, het kan altijd beter; het ideaal in je voorstelling wordt zelden bereikt. Ook vind ik dat er in de huidige maatschappij te weinig interactie is tussen verschillende generaties, anders dan in familieverband. Op deze manier, met medebestuurders die duidelijk in een andere levensfase verkeren, probeer ik mijn bijdrage te leveren waar het dit vraagstuk betreft. Ik verheug me op al de bestuursvergaderingen, activiteiten en ontmoetingen dit mij in dit verband te wachten staan!